

Arrest

nr. 156 205 van 6 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 20 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.04.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor betrokkene die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 18.12.2012 in gesloten omslag);

Derhalve

- 1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) “*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij ‘de beslissing tot weigering van verblijf 9ter genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 december 2012, betekend op 8 januari 2013 evenals het Bevel om het grondgebied te verlaten, te vernietigen.’

De Raad wijst er op dat de omvang van een annulatieberoep in de eerste plaats aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift wordt bepaald (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). De verzoekende partij omschrijft haar voorwerp op bladzijde 1 van het verzoekschrift als volgt: *‘Dat met dit annulatieberoep, verzoekster de vernietiging vraagt van de beslissing tot weigering van verblijf 9ter genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 december 2012 betekend op 8 januari 2013’*. Ook wordt in de bijlagen geen bevel om het grondgebied te verlaten toegevoegd als bestreden beslissing. Bijgevolg maakt een bevel om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp van het beroep tot nietigverklaring uit. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing, zijn onontvankelijk.

Het voorwerp van het beroep is beperkt tot de beslissing van 20 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *'de voorschriften van een uitdrukkelijke motivering van de formele handelingen genomen door de administratieve overheden niet naleven en dit, gezien de artikels 1, 2 en 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen'*.

De verzoekende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing de verwerende partij oordeelt dat de ziekte waaraan zij lijdt een ziekte is die niet ernstig genoeg is in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dus geen onmenselijke en ontorende behandeling uitmaakt in haren hoofde, in geval van terugkeer naar Rusland. Zij stelt niet akkoord te kunnen gaan met dergelijke motivering omdat zij eerst en vooral verschillende medische documenten heeft overgemaakt die spreken over het feit dat zij ernstige psychologische problemen heeft die een behandeling met medicijnen en therapie in België noodzakelijk maken, dat er in het kader van deze medische attesten talrijke medicijnen werden aangeduid, dat men zich dus kan verbazen dat, in het kader van haar beslissing, de verwerende partij het probleem van de toegang tot en de beschikbaarheid van de zorgen in Montenegro niet heeft onderzocht, vanaf het ogenblik waarop de zorgen in België duidelijk worden aangeduid door het regelmatig innemen van medicijnen maar eveneens door het feit dat deze medische attesten spreken van een moeilijkheid voor haar om in haar land van oorsprong te worden onderzocht. De verzoekende partij meent dat door niet te antwoorden op deze vraag de verwerende partij haar beslissing niet adequaat heeft gemotiveerd, waarna zij verwijst naar arrest nr. 171.982 van 8 juni 2007 van de Raad van State.

4.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- Artikelen 9 ter en artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van art. 9ter van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht vervat in art. 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Terwijl bovendien bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing alsmede het advies van de ambtenaar-geneesheer weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.)

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoeker acht de motiveringsplicht geschonden omdat niet duidelijk zou zijn waarop de beslissing is gebaseerd. Volgens verzoeker werd er onvoldoende rekening gehouden met de ernstige psychologische problemen waarvan sprake in de medische attesten.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Zo wordt in het advies van de arts-attaché d.d. 18.12.2012 gemotiveerd :

'Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

1. Medische voorschiedenis + voorgelezde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 24/05/2010, 23/06/011, attest van Dr Elviha, huisarts in Antwerpen. Terwijl betrokkene in Luik woont gaat deze op consultatie bij dokter in Antwerpen, hetgeen op zijn minst toch enige verbazing doet opwekken ... Deze arts verklaart dat betrokkene een PTSD vertoont, een depressie met slapeloosheid, en multiple somatoforme klachten. Er waren geen hospitalisaties.
- 10/4/2012, Dr. Pobikrowski, huisarts, deze spreekt van een anxio-depressief syndroom en lage rugpijn met belangrijke psychosomatische klachten.

II Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Omdat betrokkene de laatste tijd geen nieuwe elementen meer aan zijn dossier had toegevoegd, en ook om ons een persoonlijk oordeel te vormen over zijn ziektegeschiedenis, hebben wij betrokkene zelf onderzocht op consultatie op 10 december 2012.

Hij legt ons uit dat hij in 2008 naar België is gekomen. zonder familie. dat hij sinds de geboorte geen enkele speciale ziekte heeft gehad. en dat men hem in het asielcentrum deze dokter heeft aangeraden. Hij bevestigde ons dat hij nooit gehospitaliseerd geweest is en dat er behalve zijn chronische depressieve toestand geen speciale ziektes te vermelden vallen.

Verder is hij in goede gezondheid en er zijn blijkbaar geen noemenswaardige medische problemen.

Er is nu in elk geval geen sprake meer van aandoeningen of klachten die levensbedreigend zouden zijn.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. ' (eigen onderlijning)

Deze vaststelling kunnen niet dienstig worden betwist.

Verzoeker maakt niet duidelijk met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het is uiteraard aan de verzoekende partij om aan te tonen om welke redenen de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn gemotiveerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers aandoening door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek werd onderworpen, doch er geen aanvullende medische informatie werd overgemaakt waaruit een bijkomende medische problematiek of een bijkomende medische noodzaak tot behandeling in dit verband zou blijken en dat diende te worden besloten dat zijn medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 van de wet dd. 15.12.1980.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 ontvankelijk doch ongegrond is.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerkt en die verzoeker tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt echter niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, niet is onderbouwd met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan - voorafgaand aan het nemen van een beslissing - op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook met zich mee dat de

verzoekende partijen. indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten zouden beschikken. Zij deze dienen over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan en dient te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen, maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Weliswaar is het tijdsverloop tussen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verzoekende partijen te wijten, doch artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen zelf toe om hun aanvraag om t t een verblijf te worden gemachtigd, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. en niet aan het bestuur. Indien de medische informatie waarover de ambtenaar-geneesheer beschikt onvolledig is of niet actueel dan kan dit in casu enkel aan de verzoekende partijen zelf worden verweten nu deze op een tijdsverloop van meer dan 10 maanden slechts  n medisch getuigschrift, dater end van 18 mei 2011. hebben voorgelegd. Dergelijke vaststelling is niet van aard om afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. De bewijslast voor het bestaan van het risico rust immers op de aanvragers zelf [...] De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening niet toelaat de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen noch de beschikbaarheid ervan in het land van herkomst te beoordelen, waardoor er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. Gelet op deze conclusie kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij met de gezondheidszorg in Kosovo en de toegang ertoe rekening had moeten houden. en kunnen zij niet stellen dat zij zich louter beperkt tot het beoordelen van de actualiteit van het medisch dossier, nu het gebrek aan actualiteit de verwerende partij verhindert deze afwegingen te maken. Precies omdat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst wordt geconcludeerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Kosovo. De ontoereikendheid van de ter beschikking gestelde medische informatie leidt ertoe **dat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.** " (R.v.V. nr. 90 755 van 30 oktober 2012)

Wanneer verzoeker een aanvraag indient, rust op hem de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeker zijn enig middel niet ernstig is. Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3. De verzoekende partij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing zodat zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt :

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 18 december 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van de verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.07.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 24/05/2010, 23/06/2011, attest van Dr Elviha, huisarts in Antwerpen. Terwijl betrokkene in Luik woont gaat deze op consultatie bij dokter in Antwerpen, hetgeen op zijn minst toch enig verbazing doet opwekken... Deze arts verklaart dat betrokkene een PSTD vertoont, een depressie met slapeloosheid, en multiple somatoforme klachten. Er waren geen hospitalisaties.

- 10/4/2012, Dr. Pobikowski, huisarts, deze spreekt van een anxio-depressief syndroom en lage rugpijn met belangrijke psychosomatische klachten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Omdat betrokkene de laatste tijd geen nieuwe elementen meer aan zijn dossier had toegevoegd, en ook om ons een persoonlijk oordeel te vormen over zijn ziektegeschiedenis, hebben wij betrokkene zelf onderzocht op consulatie op 10 december 2012.

Hij legt ons uit dat hij in 2008 naar België is gekomen, zonder familie, dat hij sinds de geboorte geen enkele speciale ziekte heeft gehad, en dat men hem in het asielcentrum deze dokter heeft aangeraden. Hij bevestigde ons dat hij nooit gehospitaliseerd geweest is en dat er behalve zijn chronische depressieve toestand geen speciale ziektes te vermelden vallen.

Verder is hij in goede gezondheid en er zijn blijkbaar geen noemenswaardige medische problemen.

Er is nu in elk geval geen sprake meer van aandoeningen of klachten die levensbedreigend zouden zijn.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (...).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

4.6. Uit het medisch advies van de arts-adviseur aangaande de aandoening van de verzoekende partij blijkt dat zij, na het uitvoeren van een onderzoek, van mening is dat de verzoekende partij in goede gezondheid is en geen noemenswaardige medische problemen heeft, dat er in elk geval geen sprake meer is van aandoeningen of klachten die levensbedreigend zouden zijn. De arts-adviseur wijst erop dat de verzoekende partij geen speciale ziektes te vermelden heeft behalve haar chronisch depressieve toestand. Uit het standaard medische getuigschrift van 10 april 2012, dat de verzoekende partij heeft voorgelegd ter aanvulling van haar aanvraag tot medische regularisatie en waarnaar de arts-adviseur verwijst, blijkt dat de huisarts van de verzoekende partij spreekt van een anxio-despressief syndroom alsook van een medicamenteuze behandeling.

4.7. De Raad wijst erop dat artikel 9ter, gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van toepassing is op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

4.8. De Raad benadrukt verder dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.633).

Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en uit hetgeen voorafgaat, volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de redengeving moet bevatten die hem ertoe heeft gebracht te besluiten dat de voorgelegde medische elementen buiten elk van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vallen.

4.9. *In casu* blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van 18 december 2012, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard of een actuele kritieke gezondheidstoestand is, wat niet blijkt uit de door betrokkene voorgelegde medische getuigschriften, beschouwt als een ziekte die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Hieruit leidt hij ook af dat het *in casu* niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. De vraag die zich te dezen stelt, is of de ambtenaar-geneesheer op afdoende wijze tot zijn conclusie is gekomen en dit in het licht van de twee afzonderlijke toepassingsgevallen die in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet vervat liggen.

4.10. De Raad merkt op dat dat de bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet zeer nauw aansluiten bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM. Het standpunt van de verwerende partij dat het begrippenkader en de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gaat echter niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 3 van het EVRM, als hogere rechtsnorm, weliswaar bepalend zijn voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden, doch de verwerende partij kan niet aan een duidelijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een beperktere interpretatie geven die exclusief is gestoeld op een hogere rechtsnorm (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet kan alleszins niet worden afgeleid dat de aanvrager, om toegelaten te worden tot verblijf op grond van zijn medische aandoening, in elk geval moet lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend of in een vergevorderd stadium is dan wel dat hij steeds in een kritieke gezondheidstoestand moet verkeren in de zin van de rechtspraak van artikel 3 van het EVRM. Het blijkt niet dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de verwerende partij de mogelijkheid zou ontnemen om ook in gevallen die niet voldoen aan de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen een verblijfsmachtiging toe te kennen.

4.11. De Raad verwijst dienaangaande nog naar de rechtspraak van de Raad van State in arrest nr. 225.632 van 28 november 2013 waaruit eveneens blijkt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan deze van artikel 3 van het EVRM.

4.12. De verwerende partij kon te dezen dan ook niet dienstig motiveren dat het bestaan van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij is immers tevens en in de eerste plaats gebonden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan, zoals reeds werd besproken, de toepassingsvoorwaarden ruimer zijn dan deze van artikel 3 van het EVRM.

4.13. De Raad stelt vast dat *in casu* in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan of de verzoekende partij al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de vaststelling dat uit het eigen onderzoek van 10 december 2012 geen aandoening blijkt die van direct levensbedreigende aard of een actuele kritieke gezondheidstoestand is en aldus geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft en de conclusie dat geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, is de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig gemotiveerd. Uit niets blijkt immers dat in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag wat betreft de verzoekende partij onderzoek werd verricht naar “het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”. De Raad wijst er nog op dat de arts-adviseur na eigen onderzoek weliswaar bepaalde dat er geen sprake is van aandoeningen of klachten die levensbedreigend zouden zijn en erop wees dat de verzoekende partij zelf stelde geen speciale ziektes te melden te hebben behalve zijn chronische depressieve toestand, doch geenszins uitspraak doet over het al dan niet noodzakelijk zijn van een behandeling voor de door de verzoekende partij aangegeven aandoening, met name haar chronische depressieve toestand.

4.14. Door enkel te onderzoeken of de aandoeningen van de verzoekende partij levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het EHRM, zonder verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst, heeft de verwerende partij tevens de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskend.

De bestreden beslissing is derhalve genomen met miskenning van de motiveringsplicht.

4.15. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Daar het eventueel gegrond zijn van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere vernietiging bestaat er geen noodzaak deze te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER